

Kedves Testvérem!

A szeretet soha el nem fogy. I. Kor. 13 : 8.

A természet világában az erő megmaradásának elve uralkodik. De ugyanez az elv uralkodik a lelki világban is. A lelki világnak ereje, a szeretet soha el nem fogy. Ez az erő nem személytelen, vak erő, hanem Istennek örök élete. Isten maga a szeretet és amint Isten örök, ez a szeretet is örök. Ha valaki megtapasztalta Isten szeretetét, az csodát csoda után tapasztal életében. Isten fáradhatatlan szeretete ott van az élete mögött és boldogan tapasztalja: minden forrásaim Tebened vannak. (Zsolt. 87 : 7.) Ha Kedves Testvéremnek egyszer megmutatta Isten a szeretetét, akkor egész bizonyos, hogy ez a szeretet nem vész el, hanem tovább ment életén keresztül a másikhöz. Isten csodája ez a szeretet, soha el nem fogy. Népfőiskolásaink megújult élete is ezt mutatja.

A továbbáradó szeretet.

Ma, amikor a népfőiskolák divatosak lettek, talán felmerült Kedves Testvérem előtt is az a gondolat, hogy mi evangélikusok, miért nem végzünk nagyobb munkát. Hiszen mi kezdtük el ezt a munkát Magyarországon és mégis mások állítólag száz meg száz fiúnak a megmozdulásáról adnak hírt és nagy port vernek fel a népfőiskolai munka eredményéről. Éppen azért, mert mi kezdtük a munkát, tudjuk is jól, hogy hogyan kell végezni. Népfőiskolai munka egyes lelkek munkája és soha nem sokaké. A mi Urunk mindig egyes emberekkel foglalkozott, soha sem sokak megtérítése volt feladata. És az egyes lelkektől árad tovább a szeretet. És ha nincs is nagy látszatja, mégis csodálatos, hogy a népfőiskolásokon keresztül árad tovább ez a szeretet és nem fogy el.

Már többször írtam arról, hogy mivel foglalkoznak a fiúk, mikor hazaérkeznek. Ma is egy pár szemelvényt akarok közölni életükből. Az egyik faluban már többen vannak népfőiskolások, kb. négyen. Azt természetesen veszik, hogy az ifjúsági munkában részt vesznek, de ez nem elégíti ki őket. Minden hónapban vagy kéthetenként felkeresik a szomszéd falu ifjúságát is, hogy buzdítsák és tanuljanak tőlük. Eszembe jut mindig, mikor hallok ezekről a fiúkról, a finn felébredt ifjúság, akik nem sajnálnak néha naponként 80 km-t is kerékpározni, hogy egymással találkozzanak és továbbadják a szeretetet. A dunántúli fiúkat Bencsik Józsi

simasági legény nagyrészt összegyűjtötte és nemrég találkozott Csöngén. De most megengedélyt kértek esperesüktől, hogy végiglátogathassák az egyházmegyét és mindenütt szolgálhassanak az ifjúsági egyesületeknek és beszéljenek a népfőiskoláról. Nehéz tavaszi munka idején vagyunk, de valami „erő” mozgatja a fiúkat, hogy menjenek.

Most tért haza Csepregi Béla és Kajos János, két népfőiskolánk nevelője, dunántúli körútjukról. Csodálatos dolgokról számolnak be. Egy-egy helyen, ahol népfőiskolás fiú van vagy volt, az érdeklődés igen nagy. Sokáig van világos és bizony sokáig kell kinn dolgozni a parasztembernek a mezőn, mégis az este 1/210 órákor kezdődő előadásokon és összejeveteleken egy-egy kis faluból 200—300 lélek vett részt. Volt olyan eset, hogy néha várni kellett, míg a vetítő-gépet üzembe tudták helyezni, vártak két órát is. Így Vadosfán csak éjfél felé jutott sor a vetítésre, a gyermekek már aludtak, már-már erőt vett rajtuk a fáradtság, de kivárták, míg megláthatták a képeket, melyek a népfőiskola életéről szóltak. Áldott kíváncsiság ez. Sok rosszat tudnak elmondani a parasztságunkról, sokat szidják maradiságát, de ha megérzi a szeretetet, akkor kész annak befogadására. És ez a szeretet árad tovább. Ezeknek a fiúknak és a többieknek személyes munkája nyomán terjed a népfőiskolai mozgalommal együtt a megújult életnek serege.

Szolgáló szeretet.

Vannak azonban a népfőiskolát végzetek között igen sokan, akik még csöndesebben és elrejtetten dolgoznak, de ugyanolyan eredményel. Különösen meg kell emlékezni a leányokról, akik az elmúlt évben Nagytarcán jártak. Az egyikük már régen vágyódott, hogy falujának leányait összegyűjtse, sajnos, segítséget nem kapott. Amikor a népfőiskoláról hazatért, mindjárt összegyűjtötte a leányokat egy kis körbe, ahol olvasmányokkal, de különösen a bibliával foglalkoztak. Az első szolgálatát csak gúny és szidalom érte. De nem csüggedt, hiszen nem lelkesedésből tette, hanem szeretetből. Egy fél év múlva egyházának a lányai, akik alig vannak 14-en, lassan-lassan mind köréje gyülekeztek. Sőt az, aki legjobban elítélte a „szenteskedést”, egy összejeveteleken színtén megjelent és őszintén bevallotta, hogy mennyire tévedett. Ma már együtt vannak minden vasárnap és értékes olvas-

mányokkal, hasznos tudnivalókkal foglalkozva készülnek fel az új parasztasszony életére. Minden alkalommal előkerül a biblia, melyet közösen beszélnek meg. Szerették volna nagyon, ha a fiúk között is hasonló módon indulna meg a munka, de a fiúk talán még keményebben szembeszálltak minden ilyen kezdeményezéssel. Míg egyszer csak eljött annak is az ideje. Ma már öt hat fiú is részt vesz ezeken az összejöveteleken és komolyan kezd foglalkozni lelki kérdésekkel. A szolgáló szeretet, ha lassú, de mégis érett gyümölcsöket terem.

Szarvaskendről szintén hírek érkeztek a szolgáló szeretetről. Az ottani népfőiskolás leányunk magaköré gyűjtötte azokat a barátnőit és barátait, akik érdeklődők. Ennek eredménye volt, hogy az alig 400 lelkes leánygyülekezetből kb. 250 lélek vett részt Kajos János legutóbbi látogatása alkalmával tartott előadáson.

Így vagy ehhez hasonlóképen dolgoznak odahaza saját körükben leányaink. Ez a szolgáló szeretet indította őket arra, hogy gyűjtést kezdjenek maguk között egy kis harangra, melyet a népfőiskola udvarán állítsanak fel. Az előirányzott összeg már együtt van, de most újabb meg újabb adományok érkeznek, így aztán egy nagyobb csengetyűt tudunk beszerezni ezen a pénzen. Hadd hirdesse a szolgáló szeretetet.

Aldozatos szeretet.

Ha már az előzőkről megemlékeztem, akkor erről sem feledkezhetem meg. A fiúk és leányok nemcsak így emlékeznek meg a népfőiskoláról. Nem mulik el egy hónap sem, hogy ne érkezne valami kedves ajándék valamelyikünk-

től. Asztalnemű, ágynemű (ezekre van legnagyobb szükségünk), de érkezik ilyen küldemény is, mint a népfőiskola malacainak kukorica, vagy tyúkjainak másféle eleség, néha egy kis liszt vagy zsír érkezett, amíg küldeni lehetett. De hiszen ebben az áldozatos szeretetben Kedves Testvérem is kivette részét és bizonyára tapasztalva Isten szeretetét, másokkal is megakarta azt izleltetni. A mi régi áldozatos adakozóink, a finn testvérek is megint megújították szeretetüket. Megint csak gyűlik a pénz kinn Finnországban a magyar parasztfijúságért. Ennek az értéke annál nagyobb, mivel tudjuk, hogy most nekik is milyen erőfeszítéseket kell tenniök, hogy otthon nélkül maradt társaikat fedél alá juttassák.

Kedves Testvérem

számára is kívánom, hogy minél többször tapasztalja meg ezt, amiről mai levelemben írtam. Ez a szeretet vezet bennünket. Ez a szeretet népfőiskolai munkánk alapja és éltetője is. Ez a szeretet vezet új tervek megvalósításához is. Így végzi és így fogja végezni népfőiskolánk munkáját mindaddig, míg Isten engedi. Egyik lélektől a másikig terjed Isten szeretete, míg evangélikus egyházunkon keresztül mindnyájan meg nem értjük az Ő hívogató szavát.

Kérve Kedves Testvérem

szeretetét, továbbra is imádságaiba és áldozatos szeretetébe ajánlom evangélikus népfőiskolánk ügyét. Isten áldásának kívánásával igaz szeretettel üdvözli testvére az Úr Jézus Krisztusban
Nagytarcsa, 1941 június 1-én.

Szenczy Gábor.